

бовникъ, сичко мое. Нищо друго не лѣжи на моето сърце, освѣнъ една нѣжностъ и едно име, а това име си ТИ. Тебѣ само азъ желая и очѣквамъ, защото освѣнъ тебѣ и моята майка азъ нѣмамъ нищо на свѣтътъ. Никога азъ не съмъ испитала любовь и нѣжностъ и за това сичката сила на любовта са е събрала сега въ мене. О, моето сърце е много страдало.....

Твърде скоро Маргйолица разбрала, че нейното положение не било положение на едно младо и хубавичко дѣвойче, което обича и го обичать, а положение на една просекиня, която простира ръката си и проси милостиня; но тя са мъчила и надѣяла са.....

Увѣрватъ, че надѣждата угасва само заедно съ животътъ, — но това е парадоксъ.